

Sygn. akt VIII U 1868/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 roku w Lublinie

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania Z. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 14 sierpnia 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 1868/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 14 sierpnia 2014 roku, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 748) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił Z. S. przyznania prawa do emerytury, z uwagi na fakt, iż nie udowodnił on wymaganego 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 113 a.e.).

W odwołaniu Z. S. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie mu prawa do emerytury. Wskazał, że przez ponad 15 lat pracował w warunkach szczególnych jako murarz - tynkarz w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. (odwołanie k. 2-3a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 4-4va.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Z. S. urodził się w dniu (...)

W dniu 22 lipca 2014r. złożył wniosek o prawo do emerytury (wniosek k. 104-109 a.e.).

Organ rentowy dokonał sprawdzenia okresów podlegania ubezpieczeniu i uwzględnił skarżącemu ogólny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat, 1 miesiąc i 17 dni. Do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił

żadnych okresów zatrudnienia. Wydając zaskarżoną w sprawie decyzję z dnia 14 sierpnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wskazał, że odwołujący się nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, osiągnął wymagany wiek 60 lat i udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, lecz nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych (decyzja k. 113 a.e.).

W toku postępowania wnioskodawca domagał się uwzględnienia mu do pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) Zakładzie Budownictwa (...) w L. od 10 kwietnia 1975r. do 31 marca 1998r. (protokół rozprawy k. 13v a.s.).

Sąd ustalił, że wnioskodawca ma wykształcenie podstawowe. Z dniem 31 maja 1972r. zdał egzamin czeladniczy i uzyskał uprawnienia do używania tytułu czeladnika w rzemiośle murarstwo (kwestionariusz osobowy, odpis świadectwa czeladniczego – a.o. k. 18 a.s.).

Od 5 września 1972r. do 31 marca 1995r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako murarz w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L. (w późniejszym okresie (...) S.A. w L.). W tym czasie od 24 kwietnia 1973r. do 11 kwietnia 1975r. odbywał służbę wojskową, zaś w okresach od 2 marca 1992r. do 27 września 1993r. oraz od 22 listopada 1994r. do 31 marca 1995r. korzystał z urlopów bezpłatnych podczas których wyjeżdżał na budowy eksportowe do RFN. Wówczas również pracował na stanowiskach murarza (świadectwo pracy k. 5 a.e., zaświadczenia (...) S.A. k. 38, 40a.e., umowy o pracę, zaświadczenia dot. pracy za granicą, wnioski o urlop bezpłatny i jego przedłużenie – a.o. k. 18 a.s., zaświadczenie wystawione przez (...) k. 116 a.e.).

Przedsiębiorstwo, w którym był zatrudniony wnioskodawca zajmowało się prowadzeniem różnego rodzaju budów. Zatrudniało około 20-30 murarzy, pracujących w brygadach nadzorowanych przez majstrów. W okresie pracy u wskazanego pracodawcy Z. S. pracował między innymi przy budowie fabryki obuwia w C., budowie cementowni, piekarni, elektrociepłowni, rozmrażalni. Wykonywał także rozbudowę magazynów i bloków. Do murowania używał zaprawy murarskiej i kielni. W ten sposób budował poszczególne elementy konstrukcji budynku – ściany, fundamenty. Prace murarskie na budowach były wykonywane począwszy od fundamentów poprzez poziomy zerowy - podłoża, jak również na wysokości. Przy pracach na wysokości używane były zabezpieczenia w postaci rusztowań i barierek zabezpieczających z odbojnicami. Pracownicy używali wówczas szelek – tzw. uprząży zabezpieczających. Prace murarzy na wysokości nie były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, były jednym z etapów budowy.

Podczas budowy cementowni pracownicy otrzymywali dodatek za pracę w warunkach szczególnych, tzw. „kurzowe”. Dodatek taki nie był wypłacany przy innych budowach.

Prace murarzy były pracami całorocznymi, gdyż w okresie chłódów do zaprawy murarskiej dodawano specjalne środki chemiczne – chlorki. W przypadku dużych mrozów murarze nie pracowali na zewnątrz budynku tylko wewnątrz i wykonywali np. ścianki działowe (zeznania wnioskodawcy k. 13v, 29-29v a.s., zeznania B. S. k. 28v-29 a.s., zeznania L. M. k. 29 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy oraz zeznania wnioskodawcy i świadków.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków: B. S. i L. M.. B. S. był bratem wnioskodawcy, zaś L. M. osobą obcą dla niego. Świadczyli razem z odwołującym się w (...) S.A., obydwaj jako murarze, zatem mieli możliwość poczynienia wnikliwych obserwacji co do rodzaju i charakteru czynności wykonywanych przez Z. S.. Zeznania świadków były spójne i wzajemnie się potwierdzały, były również zgodne z zeznaniami wnioskodawcy. Fakt pokrewieństwa z wnioskodawcą nie wpłynął zdaniem Sądu na wiarygodność zeznań świadka B. S..

Zeznania wnioskodawcy Sąd również obdarzył wiarą jako jasne, logiczne, pozbawione sprzeczności oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe w postaci dokumentów zawartych w aktach osobowych. Dokumenty te były przechowywane przez upoważniony podmiot i nie nosiły żadnych śladów ingerencji w ich treść.

Odwołanie nie jest zasadne.

Prawo do wcześniejszej emerytury dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, z uwagi na datę urodzenia wnioskodawcy, regulują przepisy art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2015 roku, poz. 748) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zm.). Prawo do emerytury nabywają ubezpieczeni po osiągnięciu wieku przewidzianego m. in. w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 roku) spełnili enumeratywnie określone przesłanki:

- posiadają okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn,
- legitymują się okresem składkowym i nieskładkowym, o którym mowa w art. 27.

Natomiast, w myśl art. 184 ust. 2 powołanych przepisów, emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych nie uwzględniając mu żadnych okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W toku postępowania wnioskodawca domagał się zaliczenia mu do pracy w takich warunkach zatrudnienia w (...) Zakładzie Budownictwa (...) w L. w okresie od 10 kwietnia 1975r. do końca marca 1998r. Na wstępie wskazać należy, iż wnioskodawca nie przedstawił żadnej dokumentacji zatrudnienia w tym okresie. Zgromadzone w aktach emerytalnych oraz aktach osobowych dokumenty wskazują na jego zatrudnienie w przedsiębiorstwie od dnia 5 września 1972r. do 31 marca 1995r. Wynikało z nich, iż z końcem marca 1995 r. umowa o pracę rozwiązała się z upływem okresu, na który była zawarta. Niemniej jednak dodać należy, iż pracami w warunkach szczególnych są prace oddziałujące szkodliwie na organizm człowieka, które zostały wymienione w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Podkreślić należy, iż wskazany akt prawny nie wymienia w załączniku – wykazie A prac murarzy lub murarzy-tynkarzy. Nie zostały one wyszczególnione w dziale V „W budownictwie”, ani też w dziale XIV „Prace różne”. Co prawda przepisy wskazanego załącznika do rozporządzenia wymieniają w dziale V pod pozycją 5 „Prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości”, zaś pod pozycją 6 „Prace malarskie konstrukcji na wysokości”, jednakże są to prace innego charakteru niż prace murarskie czy murarsko- tynkarskie. W związku z tym dowodzenie w toku postępowania, iż wnioskodawca wykonywał swoje prace również na wysokości nie wpływa w tym wypadku na możliwość ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Podkreślić również należy, iż opisywane przez wnioskodawcę i świadków prace na wysokości z użyciem przewidzianych środków zabezpieczeń konstrukcyjnych oraz osobistych nie były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Okoliczność ta nie była sporna i jasno wynikała zarówno z zeznań świadków, jak i samego Z. S..

Przypomnieć zaś należy, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983r. są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Stanowisko to jest również ugruntowane w orzecznictwie. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 r. (II UK 2/11, LEX nr 989128) „Nie jest dopuszczalne uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Wykonywanie takiej pracy nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Odnosząc się zaś do dołączonej w celach dowodowych dokumentacji zatrudnienia świadka L. M. należy wskazać, iż nie wniosła nic istotnego do niniejszego postępowania. Istotnie, świadek ten uzyskał prawo do emerytury, ponieważ Sąd ustalił, iż prace wykonywane w tym samym zakładzie pracy zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych na podstawie załącznika - wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. Sąd wskazał tutaj na dział V poz. 1 „Roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach”, jak również na prace wykonywane w warunkach szczególnych w resorcie przemysłu chemicznego i lekkiego (prace murarza – tynkarza wymienione w dziale V poz. 1 pkt A2 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz. Urz. 1987, Nr 4) (k. 113 dołączonych akt organu rentowego dot. L. M.).

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie jest związany wyrokiem Sądu Okręgowego w sprawie VII U 921/14 z odwołania L. M.. Stwierdzić też należy, iż w toku niniejszego postępowania nie ustalono aby wnioskodawca Z. S. wykonywał roboty wodnokanalizacyjne lub budował rurociągi w głębokich wykopach podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w L.. Z całą pewnością nie można również zaliczyć wymienionego zakładu pracy do resortu przemysłu chemicznego.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie było możliwości uwzględnienia wnioskodawcy zatrudnienia w wyżej wskazanym zakładzie pracy do prac wykonywanych w szczególnych warunkach przez okres co najmniej 15 lat.

Reasumując należy stwierdzić, iż mimo spełniania przesłanki wieku, nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz legitymowania się odpowiednią liczbą okresów składkowych i nieskładkowych wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków do ustalenia świadczenia. Prawo do emerytury przysługuje wyłącznie osobie, która spełnia wszystkie wymagane prawem warunki do przyznania świadczenia. W tym stanie rzeczy uznać należy, iż decyzja organu rentowego jest prawidłowa i nie podlega zmianie.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane wyżej przepisy oraz na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.